

VERKENNER!

Ik heb mijn opdracht als verkenner van de ateliers van de Leopoldskazerne op twee manier proberen te volbrengen. Enerzijds ben ik, zoals Nucleo het mij zo mooi gevraagd had, de kunstenaars in hun ateliers gaan bezoeken en ontmoeten, dit met in het achterhoofd om hiervan uiteindelijk een verslag te maken voor deze Open Ateliers. Anderzijds heb ik ervoor gekozen om met deze opdracht ook een stukje te gaan verkennen binnen mezelf. Ik wou dat het een spel van verkenning in verschillende richtingen en op verschillende terreinen zou worden. Om het met andere woorden te zeggen: ik wilde iets doen wat ik nog niet eerder gedaan had.

Ik ben afgestudeerd als illustrator maar heb me als louter tekenaar steeds onvolledig gevoeld.

Muziek is voor mij die andere artistieke ziel/taal die ik nodig heb in dit leven.

Nucleo vroeg me om voor de Open Ateliers iets te doen met muziek. Ze benaderden me dus niet vanuit mijn illustratie achtergrond. "Wat bizar" dacht ik nog. Er heeft me nog nooit iemand gevraagd om iets alleen te doen met muziek." Tot op heden heb ik altijd muziek gemaakt in samenwerking, met mijn partners in crime (zijnde mijn broer en mijn man). "Helemaal alleen muziek maken? Ik weet niet of ik dit kan?" antwoordde ik aan Nucleo. "Mag ik er even over nadenken?" was mijn vraag naar hen terug.

Na een woelige nacht in bed besloot ik de uitdaging aan te gaan, maar dan wel op die voorwaarde dat ik niet iets zou doen wat men van mij zou verwachten. Ik wilde geen song schrijven over mijn gesprekken en ontmoetingen met de kunstenaars, ik wilde ook niet een tijdje gaan resideren in de Leopoldskazerne om zo tot een paar songs te komen, en ik wilde ook niet muziek gaan spelen en opnemen in de ruimte van de kazerne in het bijzijn van de kunstenaars. Dit alles leek me te voor de hand liggend en te voorspelbaar, om eerlijk te zijn.

Nee, ik wilde het over een andere boeg gooien en mezelf uitdagen. Een nieuw gebied gaan verkennen. Een gebied binnen mezelf.

Zo kwam ik op het idee om de rol als verkenner om te buigen tot die van een geluidsspionne. Ik wilde op zoek gaan naar het geluid van de ateliers. Zogenaamde field recordings in de ateliers en dit uiteraard in het bijzijn van de kunstenaars!

Kunstenaars zijn controle freaks pure sang. Het zijn zij die beslissen wat wel en wat niet het atelier mag verlaten en de wereld ingestuurd mag worden. Met wat geluk kan je schetsen, demo's of ontwerpen van een kunstenaar onder ogen krijgen maar wat er zich echt specifiek afspeelt binnen de muren van een atelier blijft redelijk gesloten en krijgen we zelden (of nooit) te zien. Laat staan het geluid in een atelier!

Wat horen de kunstenaars in hun atelier? Welke geluiden produceren ze zelf en welke zijn er simpelweg aanwezig? Welk geluid is er altijd? Welk geluid werkt stimulerend? Welk geluid brengt hen uit hun concentratie? Welk geluid klinkt vertrouwd? Welke muziek wordt er beluisterd? Speelt geluid een rol in hun werk? Zijn ze sensitief voor geluid? Is geluid muziek voor hen? enzoverder...

Zo ben ik op bezoek geweest bij een 7-tal kunstenaars. Na een kennismaking en een gesprek gingen we aan de slag en probeerde ik me zo onzichtbaar mogelijk te maken tijdens de opnames. De kunstenaars gingen dan gewoon aan het werk, lieten dingen horen die ze graag wilden laten horen, werkten verder aan hun creatie of toonden me wat ze zoal horen tijdens hun atelieruren.

Thuis gekomen ging ik dan aan de slag met de opnames. Ik wilde de opnames verwerken tot een geluidscollage dat dan een soort van ATELIERMUZIEK verslag zou worden. Een serieus stukje knip en plakwerk dat nog alle kanten kon uitgaan. Maar een belangrijke vraag schoot me ineens te binnen: hoe kan ik de grootste activiteit die zich in een atelier afspeelt, zijnde het DENKEN, opnemen en verwerken in de collage? Een lange stilte? Het schuifelen van nerveuze voeten? Het zuchten of puffen? Het vloeken? Ademhaling? Ik was er nog niet aan uit.

Ik had alle kunstenaars op mijn lijst een bezoek gebracht, op één iemand na. En het was juist bij dit laatste atelierbezoek dat de puzzel in elkaar viel. De laatste kunstenaar die ik bezocht was Jan Delestinne. Toen ik zijn atelier binnen kwam, schoof hij me meteen een schriftje in de handen en zei: " Dit is hetgeen waar ik de laatste tijd aan heb gewerkt. Lees het maar rustig door terwijl ik ondertussen even iets ga halen om te drinken." Het bleek een tekst te zijn met als titel 'Thoughts in motion'. Een tekst die volgens Jan nog niet helemaal af was maar die wel goed genoeg was om al

eens te laten lezen door mij. Deze tekst zou uiteindelijk dienen voor een grote voorstelling/performance, liet hij me weten.

In dit schriftje kon ik Jans vragen en bedenkingen lezen. In de eerste plaats bedenkingen die hij zichzelf stelde. En dan vanuit die vragen stelde hij zichzelf de vraag hoe zijn denken de relaties met zijn geliefden beïnvloedt. En bij uitbreiding: zijn relatie met de wereld en hoe al dat individuele denken een invloed heeft op de wereld.

Ik heb Jan gevraagd om een stukje luidop voor te lezen uit zijn schrift. Na wat aarzelen stemde hij toe en schonk mij het vertrouwen om zijn gedachten die op papier stonden, in de ruimte uit te spreken, voor mijn microfoon. En voor mij was op dat moment de cirkel rond. Op deze manier kwam de beweging of de activiteit liever van het denken toch ook voor in mijn Ateliermuziek verslag.

Elk atelierbezoek was anders en uniek. De dynamiek van een gesprek verliep ook telkens op een andere manier. Ik kreeg het gevoel dat ik telkens in een intieme setting binnenstapte, in iemands wereld binnentrad. Een sacrale plek want je atelier openstellen voor een onbekende, dat doe je niet zomaar. Althans, ik toch niet. Mijn atelier voelt als een intieme plek waar allerlei prutsdingetjes rondslingeren dat ik liever met niemand wil delen. Mijn atelier is mijn plek, mijn ruimte, mijn privé. De Open Atelier Dag is een ander gegeven want daarbij beslist de kunstenaar zelf wat getoond zal worden en wat niet. De kans krijgen om een atelier zoals die is te mogen betreden, is een privilege. Ik ben de kunstenaars dan ook zeer dankbaar dat ik hen heb mogen bespioneren en hun geluid heb mogen aftappen. Dit is het geluidsverslag dat ik heb gemaakt en ik hoop dat de kunstenaars die zich open gesteld hebben voor dit project zich nu niet onbehaaglijk naakt zullen voelen.

Ik heb geprobeerd om de voor mij meest interessante stukken uit de opnames te filteren. De geluiden of passages die me intrigeerden omwille van hun kleur, klank of subtiliteit. Ik heb de gekozen fragmenten in hun pure vorm gelaten, dit wil zeggen: zonder gebruik te maken van effecten. Dit was een bewuste keuze om zo dicht bij het originele karakter van de klank te blijven. En uiteraard, ook het ritme. Toevallige ritmische patronen heb ik geïsoleerd en in loop gezet. Zo kwam ik tot zeer verassende resultaten die me motiveerden om verder te gaan in deze richting van geluidsbricollages. Een wereld is voor me opengegaan, ik heb iets nieuws binnen mezelf verkend en ontdekt.